

— Въ това село има много деца. Тѣ излизатъ винаги, щомъ чуятъ автомобилъ да минава изъ селото имъ, и поздравяватъ пжтниците, защото мнозина отъ тѣхъ имъ хвърлятъ пари и бонбони...

Автомобилътъ изкочи надъ селото и полетѣ край Бѣли-Искъръ. Скоро нашитѣ пжтници навлѣзоха въ планината. Рѣката бърза, скача отъ камъкъ на камъкъ, отъ скала на скала, пѣни се, шуми... Вѣковни борови гори покриватъ околнитѣ баири и се усѣща приятенъ боровъ мирисъ.

Пжттѣ криволича край рѣката и става по-тѣсенъ и стрѣменъ, Автомобилътъ намалява скоростта си.

Картини чудни, една отъ друга по-прекрасни, се мѣркатъ отъ дветѣ страни на пжтя.

Все по-високо и по-високо се възкачва пжттѣ, все по-силно бучи рѣката, все по-гжсти, по-едри и чудно красиви гори се вишатъ дори до небесата.

Автомобилътъ пжттѣ, криволича край рѣката, изкачи се доста високо въ планината и спрѣ.

— Тукъ сме вече на хиляда и петстотинъ метра височина. Отъ тукъ ще хванемъ рѣката, ще я преведемъ презъ планината при другата рѣка и дветѣ заедно, хайде на София, — засмѣ се Ивановъ.

— Какъ ще хванете рѣката? Какъ ще я преведете презъ тая планината? — зачуди се Ветка и се заозърта наоколо смаяна.

— Сега ще видишъ. Ще я уловимъ като мишле и ще я водимъ, дето искаме! — шегуваше се Ивановъ. — Ела да видишъ!

И той поведе Ветка и татко ѝ.

Рѣката още повече бучеше, пѣнѣше се, скачаше лудо отъ скала на скала и бѣгаше надолу изъ клисурата, сякашъ бѣгаше, да не я уловятъ.

Насреща, чакъ до небето стърчатъ грамадни скали, а изъ тѣхъ като сребърна лента се вие и пѣни водопадъ. Грамадни елхи и борове, пригърнали се, сплели клони въ чудни зелени гирлянди блѣстятъ на слънцето и гордо вирятъ чела...

— Ето тука е царството на самодивитѣ, — пошегува се Веткиниятъ татко. — Тука тѣ излизатъ вечеръ въ своитѣ бѣли премѣни, тихо пристѣпватъ къмъ чуднитѣ пѣнливи води и се кжпятъ въ тѣхъ.

— И точно тука ще хванемъ рѣката и самодивитѣ ще пращатъ поздравъ по нея на децата въ София, — добави Ивановъ.

Рѣка Бѣли-Искъръ